

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 30 * Duminică, 19 iulie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a șasea după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 9: 1 - 8

În vremea aceea, intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale! Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce

este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimile văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.

Apostolul Romani 12: 6 - 14

Fraților, avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat. Dacă avem proorocie, să proorocim după măsura credinței; dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învață, să se sârguiască în învățatură; dacă îndeamnă, să fie la îndemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluiește, să miluiască cu voie bună! Dragostea să fie nefățar-

nică. Urâți răul, alipiți-vă de bine. În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă întâietate. La sânguință, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți; Domnului slujiți. Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți. Faceți-vă părtași la trebuințele sfinților, iubirea de străini urmând. Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați-i și nu-i blestemați.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.

PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavrofor Nicolai BUGA,
Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM,
Preot Slujitor

fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Pr. Prof. Vasile Mihoc: Taina iertării păcatelor	2 - 4
Pr. Nicolae Tănase: Vindecarea slăbănogului din Capernaum	5 - 6
Programul bisericii: 19 - 26 iulie 2020	6
Pr. Nicolai Buga: Sf.ântul Proroc Ilie	7-8

Sinaxar. Duminică 19 iulie 2020 - Duminica a șasea după Rusalii: Sfânta Cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel Mare; Sfântul Cuvios Die; Aflarea Moaștelor Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Luni 20 iulie: Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul

Taina iertării păcatelor

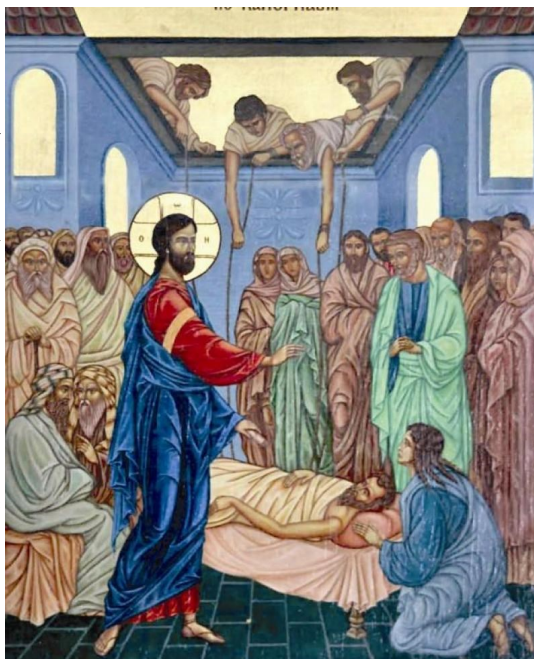
1. Evanghelia de astăzi ne vorbește despre vindecarea slăbănogului din Caper-naum. Accentul teologic în această istorisire mateiană este însă nu atât asupra minunii vindecării trupesti, ci asupra unei alte mari minuni de care dă seama această întâmplare, anume minunea (și taina) iertării păcatelor.

Și în textul paralel de la Marcu (2, 1-12) este vorba de iertarea păcatelor, și minunea vindecării celui om paralizat vine ca o dovadă că „putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ” (v. 10). Totuși, în Evanghelia a doua accentul cade mai ales pe minunea vindecării trupesti. De aceea, la Marcu, ne sunt date detalii cu privire la modul cum a ajuns slăbănogul în fața lui Iisus, lăsat fiind printr-o spărtură făcută în acoperiș de cei patru inși care-l purtau (v. 3-4). La fel de impresionantă este ieșirea din scenă a celui vindecat: „Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor” (v. 12a). Iar cei prezenți sunt marcați, în mod evident, de minunea vindecării trupesti; toți „erau uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată” (v. 12b).

La Matei însă, prin modificări aparent puțin importante în raport cu textul de la Marcu, se operează o deplasare de accent, de pe minunea vindecării pe tema iertării păcatelor. Astfel, Sfântul Matei lasă deoparte detaliile neobișnuite ale intrării în scenă a slăbănogului; la fel, ieșirea acestuia din scenă este mult simplificată: evanghelistul spune simplu că el, „sculându-se, s-a dus la casa sa” (v. 7). Și aceasta deoarece în relatarea mateiană locul central nu îl ocupă slăbănogul și vindecarea sa trupească, ci Iisus și lucrarea Sa de iertare a păcatelor „pe pământ”. În cuprinsul pericopei, expresiile cele mai importante sunt cele care se referă la iertarea păcatelor - „iertate sunt păcatele tale”, în v. 2b și 3a; și „a ierta păcatele”, în v. 6a - și la „puterea” lui Iisus de a o săvârși (v. 6a și 8b).

2. „Este mai mare lucru a ierta păcatele decât a tămădui un trup”.

În ansamblul Evangheliei de la Matei este subliniată ideea că Iisus a venit în lume spre iertarea păcatelor. Încă de la vestirea îngerului către dreptul Iosif, despre nașterea Mântuitorului, numele Iisus este explicat astfel: „căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Mt 1, 21). Iar la sfârșitul Evan-gheliei, redând cuvântul Domnului Celui înviat că I s-a dat „toată puterea în cer și pe pământ”, evanghelistul înțelege, desigur, că de această

putere universală ține și puterea iertării păcatelor.

În pericopa acestei Duminici, tema iertării păcatelor apare încă de la început. Ea este introdusă chiar prin cel dintâi cuvânt pe care Mântuitorul îl adresează slăbăno-gului: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!” (v. 2b). Această iertare a păcatelor slăbănogului nu este un simplu mijloc al vindecării trupesti. Este adevărat că adeseori în Sfânta Scriptură păcatul apare drept cauză a bolilor trupesti (Lev 26, 14-16; Deut 28, 21-22; II Parai 21, 15. 18-19; In 5, 14; 9, 2; I Cor 11, 30). Totuși, slăbănogul nu se și vindecă de boala sa trupească prin

singurul cuvânt de iertare a păcatelor, ci va fi nevoie și de un al doilea cuvânt al Mântuitorului: „Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta”.

De unde ar rezulta că păcatul nu era cauza - sau, în orice caz, nu era singura cauză - a bolii sale (cf. In 9, 3). Pe de altă parte, iertarea păcatelor, adică minunea vindecării duhovnicești, este prezentată ca fiind de mult mai mare importanță decât cea a vindecării trupesti: „Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale sau a zice: Scoală-te și umblă?” (v. 5).

Este limpede că Iisus înțelege că „mai lesne” este a zice al doilea cuvânt. Astfel, Domnul învață că a vindeca numai prin cuvânt o boală atât de grea precum aceea a slăbănogului care-l fusese adus pe o targa este un lucru cu mult mai ușor decât iertarea păcatelor. Și El săvârșește vindecarea trupească a slăbănogului ca o dovadă a puterii Sale de a ierta păcatele: „Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la arsa ta” (v. 6). Iată cum parafrazează Sfântul Ioan Gură de Aur acest cuvânt al Mântuitorului (din v. 5-6): „Ce vi se pare mai ușor: a înzdrăveni un trup slăbănogit sau a ierta păcatele sufletului?”

Negreșit, e mai ușor să înzdrăveni un trup slăbănogit; că pe cât este mai bun sufletul decât trupul, pe atât este mai mare lucru a ierta păcatele decât a tămădui un trup; dar pentru că iertarea păcatelor este o lucrare ce nu se vede, iar vindecarea trupului una care se vede, adaug acum și ceea ce este mai ușor, dar mai săritor în ochi, ca prin aceasta să aveți dovada că am săvârșit și ceea ce este mai greu, dar nevăzut” (Omiliile la Matei, XXIX, 2, în volumul: Sfântul Ioan Gură de Aur, Scrieri, Partea a treia, PSB, 23, București, 1994, p. 365-366).

3. Iisus are puterea de a ierta păcatele. Împotriva cuvântului de la început de iertare a păcatelor reacționează - deși nu pe față, ci numai în forul lor interior - „unii dintre cărturari”. În rostirea lui Iisus ei vedeau o hulă, pe temeiul învățăturii bine stabilite în iudaism că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Paralelele de la Marcu (2, 7) și de la Luca (5,21) ne arată chiar cum formulau ei această obiecțiune: „Cine poate să ierte păcatele, fără numai Unul Dumnezeu?” chiar cum formulau ei această obiecțiune: „Cine poate să ierte păcatele, fără numai Unul Dumnezeu?” Ideea cărturarilor este justă. Într-adevăr, numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Ei ignorau însă faptul de căpetenie că Iisus este Dumnezeu. Necredința lor în dumnezeirea Mântuitorului îi face să cugete „rele” în inimile lor (v. 4). Prin vindecarea trupei a slăbănogului, Iisus își dovedește puterea dumnezeiască, deci, implicit, puterea de a ierta păcatele. Iată, deci, un fapt bine stabilit: că Iisus are puterea de a ierta păcatele.

Textul Evangheliei acestei Duminici însă ne obligă să facem un pas mai departe în interpretare. Numai făcând acest pas vom descoperi o trăsătură specifică lui Matei în relatarea despre vindecarea slăbănogului din Capernaum și vom înțelege că aceasta și este cea mai importantă trăsătură a textului mateian.

Mai întâi o remarcă: în toate cele trei texte sinoptice ale vindecării slăbănogului din Capernaum, în legătură cu iertarea păcatelor „pe pământ” se folosește pentru Mântuitorul titlul de Fiul Omului (Mt 9, 6; Mc 2, 10; Lc 5, 24). Folosind acest titlu, pe linia profeției lui Daniel (7, 13-14), Mântuitorul arată că are în vedere nu numai perioada prezenței Sale trupesti printre oameni, ci deopotrivă lucrarea Sa „pe pământ” de după înălțarea la cer, ca Cel preamărit de-a dreapta Tatălui. El este prezent în Biserica Sa, conform făgăduinței pe care a făcut-o după înviere: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mt 28, 20). De unde rezultă că ceea ce a făcut atunci cu slăbănogul, adică faptul de a-i fi iertat păcatele, e o lucrare pe care El o săvârșește neîncetat cu toți cei care vin la El cu credință. Așadar, pentru credincioșii creștini, iertarea păcatelor nu este o simplă speranță, amânată pentru viitorul eshatologic. Iisus iartă păcatele aici și acum. Cuvintele de instituire a Sfintei Euharistii arată că sângele jertfei Sale se varsă „spre iertarea păcatelor” (Mt 26, 28 și loc. par.). Iar această jertfă reprezintă o permanență în Biserică, în conformitate cu porunca pe care El ne-a lăsat-o: „Aceasta să faceți spre pomenirea Mea” (Lc 22, 19; I Cor 11,24-25).

4. Puterea iertării păcatelor dată „oamenilor”. Matei face însă un pas mai departe. În celelalte două Evanghelii sinoptice, relatarea se încheie cu menționarea uimirii celor prezenți, care exclamă: „Asemenea lucruri n-am văzut niciodată”, după Marcu (2, 12), sau: „Am văzut astăzi lucruri minunate”, după Luca (5, 26). Este clar că și unul, și celălalt au în vedere minunea vindecării trupesti.

În schimb, încheierea de la Matei, pe de o parte - și pe linia orientării generale a pericopei mateiene atrage atenția asupra minunii celei mai mari, aceea a iertării păcatelor; iar pe de altă parte evidențiază faptul că puterea iertării păcatelor este un dar pe care, prin Hristos, Dumnezeu l-a dat Bisericii și că ea se exercită prin oameni: „Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu Cel Care dă o putere ca aceasta oamenilor” (Mt 9, 8).

Într-adevăr, Evanghelia de la Matei nu numai că ni-L prezintă pe Iisus-Fiul Omului ca pe Cel ce iartă păcatele, ci subliniază faptul că El a dat această putere și Sfinților Apostoli și, prin ei, Bisericii Sale. În două rânduri, în această Evanghelie, Mântuitorul Se referă în mod direct la puterea iertării păcatelor dată oamenilor. Anume, prima dată în cuvântul adresat lui Petru, după ce acesta, la Cezareea lui Filip. L-a mărturisit că este „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu”. Fericindu-I pentru această descoperire primită de la Tatăl, Iisus a adăugat; „Și Eu îți zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri” (Mr 16, 16-19).

5. Iertarea păcatelor - Sfântă Taină a Bisericii. Textul acesta este foarte important deoarece arată că iertarea păcatelor se săvârșește în Biserică. Mântuitorul Își exprimă aici, în mod direct, intenția de a întemeia Biserica, a cărei temelie este credința în mesianitatea și divinitatea Sa, mărturisită de Sfântul Petru în numele tuturor Apostolilor. Hristos este „Capul trupului, adică al Bisericii”, zice Sfântul Apostol Pavel (Col 1, 18), care-i scrie, printre altele, ucenicului său, Timotei: „Ca să știi, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu, stâlp și temelie adevărului” (I Tim 3, 15). Sfinții Părinți numesc adeseori Biserica „spital” (duhovnicesc), deoarece ea este locul în care ne vindecăm de rănilor păcatelor; iar pe părinții duhovnici, care administrează darul iertării păcatelor, ei îi numesc „doctori”.

Deși cuvântul citat este adresat lui Petru, aceasta nu înseamnă că numai acest Apostol a primit puterea de a lega și de a dezlega, adică puterea iertării păcatelor. Un alt text de la Matei ne arată că, de fapt, Mântuitorul a dat această putere tuturor Apostolilor, liste vorba ele un cuvânt al Său din așa-numita „cuvântare bisericească” (sau despre viața comunitară): „Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer” (Mt 18, 18).

Aceste cuvinte sunt întărite de Mântuitorul Hristos după înviere. Sfânta Evanghelie de la Ioan ne spune că, arătându-li-Se ucenicilor Săi în seara Duminicii învierii, Domnul le-a dat nu numai făgăduința, ci și harul iertării

păcatelor: „Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține vor fi ținute” (In 20, 21-23). Avem aici ceea ce putem considera un cuvânt testamentar al Domnului Celui înviat. Acest cuvânt este deosebit de important, Domnul spunând că trimiterea Sa de către Tatăl spre iertarea păcatelor se prelungește în lume prin trimiterea ucenicilor Săi, purtători ai Duhului Său Celui Sfânt.

6. Preoții și harul iertării păcatelor. Am spus și în alte rânduri că Sfântul Matei este, prin excelență, un exponent al Bisericii sale. Numeroase texte și trăsături specifice primei Evanghelii ilustrează preocuparea bisericească a evanghelistului. El scrie din Biserică - fiind membru activ al Bisericii sale și, cum, o arata opera sa, ca

ca un neîntrecut învățător creștin (catehet) - și pentru Biserică. Încheind pericopa acestei Duminici cu referirea la faptul că Dumnezeu a dat oamenilor puterea iertării păcatelor, Sfântul Matei are în vedere o situație prezentă în mod permanent în Biserică, unde oamenii sfințiți prin Taina Hirotoniei împărtășesc tuturor harul vindecării duhovnicești.

Câte leagă și dezleagă ei pe pământ sunt legate și dezlegate și în cer. Dumnezeu confirmă în cer ceea ce săvârșesc pe pământ cei mandatați de Hristos cu harul iertării păcatelor. Sfântul Ioan Gură de Aur zice că mai ales pentru aceasta este cu totul minunată și înfricoșată slujirea preoțească și mai mare decât slujirea îngerilor: „Au și stăpânitorii pământului - zice el - puterea de a lega; dar leagă numai trupurile. Puterea de alege a preoților, însă, leagă sufletele și străbate cerurile; Dumnezeu întărește sus în ceruri cele făcute de preoți pe pământ; Stăpânul întărește hotărârea dată de robii. Ce oare altceva a dat Dumnezeu preoților decât toată puterea cerească? Domnul a spus: „Cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate și cărora le veți ține vor fi ținute” (In 20, 23). Ce putere poate fi mai mare ca aceasta? Domnul a spus iarăși: „Tatăl a dat roată judecata Fiului” (In 3, 22). Văd, însă, că toată această putere a fost încredințată de către Fiul preoților. Au fost înălțați la slujba aceasta atât de mare, ca și cum de acum s-ar fi mutat în ceruri, ca și cum ar fi depășit firea omenească, ca și cum ar fi scăpat de toate patimile omenești” (Despre preoție, 5, în voi.: Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Grigorie de Nazianz și Sfântul Efrem Sirul, Despre preoție, trad., introd. și note de Pr. D. Fecioru, București, 1987, p. 59-60).

7. O Sfântă Taină pentru noi. Taina iertării păcatelor este o minunată lucrare a lui Hristos, mereu prezentă în Biserică Sa. Este o taină asupra căreia și mai târziu, ca și în zilele petrecerii în trup a Mântuitorului, cugetă „rele” oamenii neduhovnicești. Redând opoziția cărturarilor iudei față de Iisus și acuza pe care l-au aduceau că

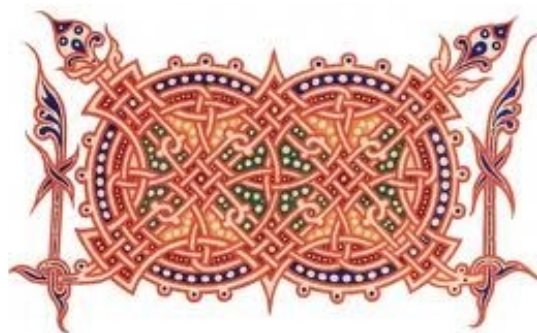
„hulește”, Sfântul Matei are în vedere, desigur, și opoziția iudaismului, din vremea în care își scria el Evanghelia, față de Biserica lui Hristos și față de Sfintele Taine ale ei. Astfel de „cărturari” necredincioși n-au lipsit niciodată.

Totdeauna s-a lovit Biserica de opoziția lor. Astăzi, nu mai puțin ca altădată, sunt destui cei care contestă și hulesc învățătura mântuitoare a Bisericii despre taina iertării păcatelor și despre puterea exercitării ei în Biserică, prin episcopi și preoți. Contestă această învățătură mulți dintre creștinii din afara spațiului ortodox, care nu recunosc Taina Hirotoniei și nici faptul că în Biserică a fost dată oamenilor puterea iertării păcatelor. Dar, în mod practic, și cei care se consideră „ortodocși”, dar refuză să vină la Sfânta Taină a Mărturisirii sau chiar o batjocoresc, sunt și ei dintre cei care, ca și adversarii de odinioară ai Mântuitorului, cugetă „rele” împotriva acestui mare har pe care El l-a lăsat Bisericii spre mântuirea noastră.

Slăbănogul cu totul neputincios din Evanghelia acestei Duminici ne închipuie pe fiecare dintre noi. Prin noi înșine, suntem cu toții ca și acesc om, cu totul neputincioși în a face ceva pentru vindecarea, pentru mântuirea noastră. Cu toții avem nevoie să ajungem în fața Domnului Hristos Mântuitorul și să auzim de la El acest cuvânt: „Iertate sunt păcatele tale!” Nu cumva, deși ne considerăm credincioși, n-am ajuns încă să prețuim îndeajuns acest mare har ce ne stă la îndemână? Nu cumva, în loc să ne folosim cu smerenie și cu încredere de puterea cerească negrăită, mereu prezentă în Biserica lui Hristos, suntem și noi înclinați să cugetăm „rele” la adresa oamenilor prin care se exercită această putere?

Sau poate că, asemenea slăbănogului, suntem lipsiți de îndrăzneală. Poate că păcatul ne-a făcut necutezători. Să nu deznădăjduim! Să venim la Domnul și la Biserica Sa cu credința slăbănogului și a celor care-l purtau, ca și noi să auzim de la El cuvântul: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!”

Pr. Prof. Vasile Mihoc

Vindecarea slăbănogului din Capernaum

Minune mare ne istorisește Evan-ghelia de astăzi: vindecarea unui slăbănog. Și altădată Mântuitorul a mai vindecat un slăbănog, după cum ne istorisește Evanghe-lia, dar va fi vindecat multe persoane cu slăbănogeață.

Ce este slăbănogeața? Mușchii nu își mai fac datoria. Atunci omul nu poate să-și miște degetele, gâtul, capul, picioarele, nu poate să vorbească, nu poate să mănânce. Ce poate fi mai rău!? În rest este sănătos, dar toate acestea nu le poate face.

Și atunci ai lui îl poartă, îl duc, îl aduc. E o greutate... . Toți știm că, atunci când cineva între noi este bolnav, este mai greu pentru familie, decât pentru bolnav. De aceea și unii dintre noi ne rugăm și spunem: „Doamne, ajută-mă să nu cad la pat și să fac supărare copiilor, nepoților mei, alor mei”.

Mântuitorul Iisus Hristos, pentru că I s-a adus spre vindecare acest slăbănog, îl vindecă pentru credința celor care l-au adus. Dar se spune în Evanghelie că imediat a ieșit un scandal. Le vindecase omul și evreii făceau scandal. De ce? Pentru că mai întâi Mântuitorul a zis: „Iertate îți sunt păcatele tale”. Apoi a zis: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă”. „Cum îți permiți Tu să faci lucrul acesta?”, întrebau ei. Și atunci El le spune: „Ce e ușor să zici: «Iertate sunt păcatele tale» sau «Ia-ți patul tău și umblă»?”. Sunt cuvinte care vor să spună: „Voi ar trebui să sesizați minunea!”. Ei bine, ei nu sesizează minunea, nici măcar minunea trupezască.

Să ne gândim în zilele noastre. Dacă intră cineva în sat și nu-l latră câinii, avem o admirație pentru omul acela: cum de nu-l latră câinii...? Dacă vine aici un preot, sau un arhiereu, sau un trăitor în Dumnezeu și este unul între noi bolnav și face semnul crucii asupra lui, iar acela se vindecă... . Mai mare admirație! Mai mare mulțumire! Poate și noi, ceilalți, alergăm și spunem: „Hai, fă și mie!”.

Atunci nu au avut această stare, această reacție; dimpotrivă, s-au răsculat și au făcut scandal: „Cine ești? Cum îți permiți să zici așa?”. Mântuitorul Iisus Hristos a făcut atunci două lucruri: iertarea păcatelor și vindecarea. Primul a fost iertarea păca-telor, pentru că oamenii sunt bolnavi din prici-na păcatelor. Dacă omul n-ar păcătui, n-ar fi bolnav. Cu o excepție: când e încercarea lui Dumnezeu.

Și sfinții sunt bolnavi uneori; mai rar, dar sunt. De ce?

Pentru că Dumnezeu îi încearcă; pentru puținele lor scăpări, îi încearcă și cu boală.

În rest, toți oamenii suferim din pricina păcatelor, de aceea ne îmbolnăvim. Dar și din pricina faptului că ne împărtășim cu nevrednicie. Ați văzut că zice: „Fă, Doamne, ca această Sfântă Împărtășanie să nu fie cu nevrednicie, ca să nu fim slăbănogi trupului și

sufletului”. Există o căutare a sănătății trupului. Toți ne căutăm această scăpare, această însănătoșire, această stare. Chiar și Biserica se roagă mai întâi pentru sănătatea oamenilor și abia pe urmă pentru mântuirea lor.

Să fiți atenți și să sesizați lucrul acesta: „Pentru sănătatea și mântuirea lor”. Nu spunem: „Pentru mântuirea și sănătatea lor”. De ce? Pentru că starea de sănătate este o stare de mulțumire și dă posibilitatea acestor mădulare ale Bisericii, care suntem noi, să laude pe Dumnezeu, să facă voia lui Dumnezeu și în sfârșit, să fie plăcuți lui Dumnezeu.

Mântuitorul Hristos a dat atunci iertarea și vindecarea. După aceea, a dat aceste daruri și Apostolilor și preoților. Dar cu vremea s-a pierdut cea de-a doua, s-a pierdut vindecarea. Vindecarea nu mai este ușoară. Vindecarea este cu putere, cu credință, în Taina Sfântului Maslu, prin prezența noastră la Sfânta Liturghie, prin trăirea Liturghiei.

Dar prima a dat-o și a rămas: iertarea păcatelor. Și dacă vom obține iertarea păcatelor, Dumnezeu va da nouă și puterea de a ne fi vindecat. Acest lucru este greu de înțeles. Când un om se îmbolnăvește, într-un fel sau altul, ați văzut cum caută pe doctor. Uneori și greșește în căutarea lui, apelează la cine nu trebuie, numai și numai să se facă sănătos.

Când corpul este bolnav, așa de mult dorește vindecarea! Dar când sufletul este bolnav, de ce nu dorește vindecare cu aceeași tărie și putere? Mai ales că vindecarea sufletului este cu puțință imediat, în Taina Împărtășaniei. Și va veni și cealaltă vindecare. Cealaltă vindecare, a corpului, este întotdeauna următoare vindecării sufletului.

De aceea, când mergem la spital, întâi ne spovedim și apoi lăsăm medicul să-și facă el datoria, să întrebuițeze el știința dată lui, tot de la Dumnezeu, ca să ne vindece. Marea minune nu este vindecarea.

Evangelhia de astăzi ni se adresează nouă, care suntem slăbănogiți de păcate, care suntem insensibili la minune. Ce poate fi mai mare minune decât transformarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului? Dacă toți ne-am ridica acum, așa, în aer, nu e mare minune! Dacă toți bolnavii din lume s-ar vindeca, nu e mare minune!

Marea minune este Sfânta Liturghie. Marea minune este moartea, învierea, înălțarea la cer, trăite în fiecare Liturghie. Aceasta-i marea minune! Nu dacă un om n-are un picior și deodată, i se lipește la loc. Sfântul Ioan Damaschin, tăindu-i-se mâna, s-a dus la Maica Domnului și a rugat-o: „Vindecă-mi mâna!”. S-a dus cu mâna tăiată la o icoană veche pe care o avea și Maica Domnului i-a vindecat mâna. În cinstea și spre amintirea acestei minuni, el a adăugat la icoana Maicii Domnului o mână de argint, mâna lui, iar această icoană se află azi la Mănăstirea Hilandar, din Muntele Athos.

Avem și noi o reproducere după icoana aceasta și o aveți și dumneavoastră, acasă. Când citim despre asemenea vindecări, ne cutremurăm și spunem: „Vai, ce minune!”. Da, este o minune, dar nu-i mare minune asta. Marea minune e Liturghia. Marea minune este prezența dumneavoastră în biserică, mereu la aceeași slujbă de 2.000 de ani. Asta-i marea minune! La această mare minune să nu renunțăm! La această mare minune să fim sensibili! Și atunci vin și celelalte minuni.

Să fim împăcați sufletește și nelipsiți de la minunea minunilor. Să nu avem niciodată rugăciuni de cerere: „Doamne, dă-mi... Doamne, fă-mi așa...”; „Doamne, grijește...”. Ci, numai atât: „Doamne, vezi Tu cum faci...”. Noi Îți mulțumim pentru că existăm. Noi Te laudăm pentru că Tu ești mare și minunat și minunat ești Tu întru sfinții Tăi!”. Atât. Este de ajuns, restul totul vine. Și când nu vine, știe Dumnezeu de ce nu vine. De exemplu, când cineva pică în pădure și stă acolo două zile leșinat; vine acasă, după aceea și-și găsește casa luată de ape – sunt lucruri care s-au întâmplat. Acolo, în pădure, a cântat la Dumnezeu, de ce i s-a întâmplat lui. Dar când a venit și a văzut de la ce l-a salvat Dumnezeu, e așa de bucuros și îl laudă pe Dumnezeu, în înțelepciunea Lui.

Aceasta este Evangelhia de astăzi și cu aceasta să mergem la casele noastre. Lucrul acesta este important, restul mai vedem noi, ne mai împăcăm noi cu Dumnezeu într-un fel. Important este să fim împăcați sufletește în Taina Spovedaniei și nelipsiți de la minunea minunilor: Liturghia. Amin.

Pr. Nicolae Tănase

PROGRAMUL BISERICII în perioada 19 iulie - 26 iulie 2020

Duminică 19 iulie (Duminica a 6-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:30 am - Parastas
(Marcela Charles,
Parascheva Betancourt și
Cristina Kraiter)
12:00 pm - Coffee hour

Luni 20 iulie — Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:30 pm - Coffee hour

Duminică 26 iulie (Duminica a 7-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
12:00 pm - Coffee hour

Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul

La 20 iulie, Biserica Ortodoxă Română sărbătorește ridicarea la cer a Sfântului Mare Prooroc Ilie Tesviteanul.

Sfântul Ilie a fost unul dintre cei mai importanți prooroci ai Vechiului Testament. El era de loc din cetatea Tesvi, de unde îi vine și numele "Teviteanul", patria sa fiind țara Galaadului de dincolo de Iordan (astăzi pe teritoriul Iordaniei). Marele Prooroc a trăit, cu peste opt sute de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea regelui Ahab.

Tradiția apocrifă precizează că el era fiul lui Sovac, preot al Legii vechi, din tribul lui Aaron, ceea ce înseamnă că era el însuși preot. Se spune că, la nașterea sa, preotul Sovac a văzut în jurul pruncului Ilie îngeri care îi vorbeau și îl hrăneau cu foc, vedenia fiind interpretată de preoții de la Ierusalim ca fiind "spre slava lui Dumnezeu", căci pruncul avea să devină "locaș al luminii darului lui Dumnezeu".

Istoria ne arată că toate acestea s-au adevărit, căci, crescând și ajungând la vârsta maturității, Ilie a devenit - cum spune Părintele Cleopa - "un mare prooroc și propovăduitor al dreptei credințe în Dumnezeu și un prea râvnitor al poruncilor Lui." El ținea strict toate poruncile Legii, trăind în post neîncetat și rugăciune, fiind aprins de râvnă fierbinte către Dumnezeu. Când, sub conducerea regelui Ahab, poporul avea să fie îndemnat să se lepede de credința iudaică și să se închine la zei păgâni, cuvintele sale înflăcărate aveau să fie asemănate cu o "sabie de foc". Acest rege își luase de soție o principesă feniciană, Isabela din Sidon, care, fiind păgână, îl îndemna și pe rege să părăsească vechea credință iudaică și se închina zeului Baal. Încetul cu încetul, Ahab cedase farmecelor Isabelei și, la insistențele ei, acceptase nu numai să se închine zeilor fenicieni Baal și Astarte, ci și să aducă în regat preoți fenicieni. Pretutindeni pe pământul lui Israel fuseseră ridicate capiști idolești, iar, preoții lui Baal erau erau ținuti în mare cinste. Regina îl ademenise chiar să silească tot poporul să-l urmeze. Dacă lipsa de pioșenie și depravarea începuseră la palatul regal încă de pe timpul predecesorilor săi, totuși nici un alt rege nu îndrăznise a introduce în țară idolatria și a-i prigoni pe apărătorii dreptei credințe. Răbdarea poporului era greu încercată, iar nemulțumirile față de abuzurile slujitorilor casei regale ajunseseră la limită, însă mulți evrei se arătau indiferenți față de pervertirea credinței la care se ajunseseră.

În această situație de decădere, era nevoie de glasul unui profet înțelept și curajos, care să-i spună regelui că a luat-o pe căi greșite și nu se mai putea tolera atâta rătăcire de la credință. Acel profet avea să fie Sfântul Prooroc Ilie. El a fost cel care, umplându-se de râvnă dumnezeiască, s-a ridicat și s-a dus la curtea regelui Ahab, muștrându-l, în cuvinte aspre, pentru nebunia și orbirea în care a împins poporul lui Israel

din pricina idolatriei pe care o promova. Dar, văzând că nu-l poate întoarce pe calea cea dreaptă a credinței strămoșești, înainte de a pleca, i-a vestit că, din pricina păcatelor lui și ale poporului înșelat de el, asupra țării se va abate o foamete mare, care va ține trei ani și jumătate, ca pedeapsă pentru lepădarea lui de credință. Sfânta Scriptură a Vechiului Testament a consemnat cuvintele rostite de Ilie: "Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel înaintea Căruia slujesc eu; în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu!" (III Regi 17, 1). Până ca răzbună-torul rege să se dezmeticească din șocul pe care i-l provocase amenințarea curajosului profet, acesta plecase dinaintea lui, căci, în loc să se pocăiască, Ahab căuta să-l omoare. De aceea Ilie a fost nevoit să stea multă vreme ascuns.

Regele avea să se convingă însă curând că vorbele lui Ilie nu erau o glumă, după cum nu erau nici amenințarea unui om nebun, cum va fi încercat Isabela să-l convingă pe Ahab.

De îndată ce Ilie a plecat în grabă de la palat, cerurile s-au închis și o secetă groaznică se abătuse peste țară, încât timp de trei ani și jumătate nici măcar o picătură de ploaie sau de rouă n-a mai udat pământul pustiit de arșiță. Cuvintele adresate cândva de Moise către Israel, "Va fi cerul deasupra capului tău de aramă și pământul sub tine, de fier" (Deut 28: 23), păreau a se fi împlinit încă o dată. Seceta aduse o foamete cumplită, încât, în lipsa apei și a hranei, mureau deopotrivă bărbați, femei, copii, animale domestice și sălbatice. Nimeni și nimic nu putea scăpa urgiei pe care Dumnezeu o îngăduia, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Capitolul 17 din cartea a III-a a Regilor, din Vechiul Testament, ne spune că în tot acest răstimp, ca să-l păzească de răzbunarea Isabelei și să-l cruțe de foamete și sete, Dumnezeu l-a ascuns în peștera de lângă un pârâu, unde sfântul era hrănit de un corb. Dar Dumnezeu, în înțelepciunea pedagogiei Sale, a vrut ca Ilie să învețe lecția dragostei și a milei față de oameni. Astfel, când - prin voia Domnului - pârâul a secăt și corbii nu i-au mai adus de mâncare, strâmtorat de foame și de sete, el a fost trimis la o femeie văduvă și săracă din Sarepta Sidonului (sudul Libanului de astăzi). Drumul parcurs până acolo a fost suficient pentru a descoperi dimensiunile dramatice ale catastrofei provocate de cuvintele sale, ceea ce până atunci - protejat de providența divină - el nu realizase. În fața ochilor i se deschideau însă acum imagini de coșmar. Pământul ars de secetă, stârvurile animalelor moarte, răspândind o duhoare greu de suportat, dar mai ales chipurile oamenilor suferind de foame, aflați în agonia morții, l-au adus cu picioarele pe pământ. Dumnezeu l-a lăsat, astfel, astfel, să înțeleagă faptul că flagelul foametei nu lovise

numai în cei bogați, ci mai ales în cei săraci, nu numai în cei păcătoși, dar și în cei credincioși, deopotrivă. Aceasta era lecția pe care Ilie trebuia să o învețe și să se să întoarcă, astfel, cu milă spre popor.

Odată ajuns la văduva anonimă din Sarepta Sidonului, către care Dumnezeu l-a trimis, fiind foarte flămînd și însetat, i-a cerut acesteia să-i dea pâine și apă. În ciuda sărăciei, femeia s-a arătat ospitalieră și, deși nu avea decât o mână de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior, din care intenționa să coacă un boț de pâine pentru ea și fiul ei, i-a împlinit voia. A adunat vreascuri, a făcut foc și i-a pregătit o pâine din făina și uleiul pe care le mai avea. Pentru spiritul ei altruist și pentru supunerea ei față de porunca Domnului, femeia a fost răsplătită fără întârziere: covata ei cu făină și urciorul cu ulei nu s-au mai golit până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la aceasta văduvă, când fiul ei s-a îmbolnăvit și a murit. În durerea ei, sărmana femeie îl acuza pe Ilie că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei: *"Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu! Ai venit la mine ca să-mi pomenești păcatele mele și să-mi omori fiul?"* Atunci Ilie i-a luat femeii copilul din brațe și, suindu-se cu el în foișor, unde ședea, l-a pus pe patul său și a strigat către Domnul zicînd: *"Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!"* Și, suflînd de trei ori peste copil, l-a înviat și l-a dat mamei sale, zicînd: *Iată, copilul tău este viu!* (III Regi 17, 18-24).

După trei ani și jumătate de când începuse seceta, Dumnezeu, știind că regele s-a pocăit, i-a poruncit lui Ilie să meargă la el și să-i spună că va da ploaie pe pământ (III Regi 18, 1). Ajungînd Ilie în Samaria, unde regele își avea reședința, acesta l-a întâmpinat cu reproșul că răzvrătește poporul împotriva lui. *"Nu eu răzvrătesc pe Israel, ci tu și casa tatălui tău;"* - a răspuns Ilie - *"căci ați părăsit pe Dumnezeul vostru și v-ați aplecat necuratului idol Baal."* Totuși, la cererea lui Ilie, Ahab a acceptat să adune în muntele Carmel pe cei 850 de prooroci ai lui Baal, pe care Isabela îi adusese în țară, pentru a fi supuși, atât ei cât și Ilie, unui test prin care poporul să vadă care este Dumnezeul cel adevărat. Au fost aduși doi viței, unul umînd a fi jertfit de închinătorii lui Baal, iar celălalt de Ilie. Care dintre ei va reuși să pogoare foc din cer peste jertfa sa, aceleia să se închine poporul, căci *"Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este [adevăratul - n.n.] Dumnezeu"* (III Regi 18, 24) - a spus Ilie. Deci, fiind aduși amîndoi vițeei în mijlocul soborului, Sfîntul Ilie le-a cerut slujitorilor lui Baal să aleagă un vițel și, de vreme ce ei erau mai mulți, să fie cei dintâi care să-l aducă jertfă, dar, punînd vițelul pe lemne, să nu aprindă focul, ci să se roage către zeul lor, Baal, ca să le

trimită foc din cer și să le ardă jertfa". Și preoții fenicieni au făcut așa, însă, deși s-au rugat o zi întreagă, nu au putut pogori foc din cer pentru jertfa lor.

A venit apoi rîndul lui Ilie, care, după o pregătire minuțioasă a altarului de jertfă, privind către cer, s-a rugat, zicînd: *"Auzi-mă, Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur ești Dumnezeu în Israel și că eu sînt slujitorul Tău"* (III Regi 18, 36). Deci, pogorîndu-se foc din cer, a mistuit jertfa lui Ilie, spre bucuria poporului prezent (III Regi 18, 39). Ilie s-a suit apoi pe vârful muntelui Carmel, unde s-a rugat lui Dumnezeu să dea ploaie. Și îndată a venit un vifor mare și a plouat pe fața a tot pămîntul. Între timp, Ahab și-a recunoscut rățacirea și se întorcea spre Samaria plîngîndu-și păcatele. Sfîntul Ilie, a alergat pe jos înaintea lui și, întâmpinîndu-l pe cale, s-a bucurat întru Domnul. Isabela, însă, auzind că poporul i-a prins pe slujitorii lui Baal și i-a ucis, s-a mâniat foarte tare pe Ilie, căutînd să-l omoare. Acesta a fost motivul pentru care, fiindu-i frică de moarte, căci și el "era om ne-

putincios", Ilie a fugit în Iudeea. După ce a fost hrănit de un înger și a mers 40 de zile și 40 de nopți, pînă la muntele Horeb (III Regi 19, 8), simțind că zilele sale pe pământ sunt numărate, Ilie și-a ales ca succesor pe Elisei. Împreună s-au dus în părțile Iordanului pe care Ilie l-a traversat, despărțind apa în două cu cojocul său. Apoi, i-a făgăduit lui Elisei că, înainte de a se despărți, îi va da tot ceea ce își dorește. Iar acesta a cerut ca Duhul care era în Ilie să fie îndoit în el. Și, pe cînd vorbeau ei, iată, o căruță de foc și cai de foc au răpit pe Ilie și l-au ridicat spre cer. Iar Elisei, privind, a strigat: *Părinte, părinte, caii și căruțele lui Israel!* (IV Regi 2, 12).

Deci, luînd Elisei cojocul care căzuse de la Ilie, a despărțit Iordanul în două și s-a dus către muntele Carmel. Așa s-a urcat dumnezeiescul Ilie cu trupul la cer, fără a gusta moartea. El a fost văzut, împreună cu Moise pe Muntele Tabor, de cei trei Sfîinți Apostoli, martorii minunii Schimbării la Față a Domnului, când Petru ar fi vrut să înveșnicească acea clipă, reținîndu-l desigur și pe Ilie într-un cort.

Biserica Ortodoxă îl cinstește pe Sf. Mare Prooroc Ilie ca pe un mare mare bărbat și erou al credinței. Tradiția creștină îl socotește făcător de minuni și aducător de ploi în vreme de secetă, fiind considerat ocrotitorul recoltelor.

Pr. Nicolai Buga

